

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 17/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Нови Сад, чији је пуномоћник Александра Бојков, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући у поновном поступку о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године, у седници одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1668/16 од 18.09.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014. годину износ од 11,50 динара са законском затезном каматом од 01.01.2015. године до коначне исплате и за 2015. годину износ од 17.121,86 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2013, 2014. и 2015. годину исплати одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничог поступка у износу од 34.171,33 динара са

законском затезном каматом од извршности првостепене пресуде до исплате, док је у преосталом одбијајућем делу жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога, због потребе разматрања питања од општег интереса и ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Решењем Врховног касационог суда Рев2 905/18 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке, дозвољено је одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца и пресуда апелационог суда у делу којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу којим је жалба тужиоца одбијена, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2013, 2014. и 2015. годину исплати тужиоцу наведене износе, ближе одређене овим ставом изреке, са законском затезном каматом до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 41.000,00 динара.

Допунским решењем Врховног касационог суда Рев2 905/18 од 12.07.2019. године, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара са затезном каматом од извршности првостепене пресуде до исплате, као и износ од 50.000,00 динара на име састава предлога за доношење допунског решења.

Одлуком Уставног суда Уж 5743/19 од 31.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба туженог и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 905/18 од 07.02.2019. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 905/18 од 07.02.2019. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2807/17 од 11.12.2017. године. Ставом трећим изреке, одбачен је предлог подносиоца уставне жалбе за одлагање извршења одлуке из тачке 1, док је тачком 4. одбачен захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Одлучујући у поновном поступку о испуњености услова за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11...18/20, 10/23 и др. закон), Врховни суд је имао у виду да је наведеном одредбом прописано да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а да према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2013, 2014. и 2015. годину исплати одређене износе, а правноснажном пресудом, у делу који се побија ревизијом тужиоца одбијен је тужбени захтев преко досуђених износа. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер су нижестепене одлуке о праву тужиоца да потражује исплату регреса за искоришћени годишњи одмор у износима преко средстава која су планирана програмом пословања, донете правилном применом материјалног права, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.10.2016. године, ради исплате, а вредност предмета спора је испод 40.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић